Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 693 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantoren van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 10 maart 2026 met refertenummer 136901.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevrouw B.F., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 2 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 3 februari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.05.2025 werd ingediend door:

Naam: Y. (…)
Voornaam: A. (…)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (…).1948
Geboorteplaats: R. E. M. (…)
Identificatienummer in het Rijksregister:[2] xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde B. F. (…) (RRN xxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.
Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorgelegd:
Overschrijvingen van pensioen op de rekening en B-Post bewijzen van de overschrijvingen van de Federale Pensioendienst
Overschrijvingen van Vlaamse Zorgkas VZW van "zorgbudget ouderen" en "zorgbudget MT"
Van derden:
Overschrijvingen van derden aan betrokkene

Er worden bewijzen van overschrijvingen van derden voorgelegd, meer bepaald van familieleden van betrokkene en referentiepersoon. Echter er kan met deze bewijzen geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

Wat betreft de betalingen door de Sociale Zorgkas, is volgens de website van de Vlaamse sociale bescherming een zorgbudget: "een maandelijkse tegemoetkoming voor mensen die veel zorg nodig hebben. Het gaat bijvoorbeeld om mensen met ernstige gezondheidsproblemen of een handicap." Dit zorgbudget wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel, en wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Ze dienen immers voor de zorgnoden van de referentiepersoon, en niet om de betrokkene mee ten laste te nemen.

Zo ook legt betrokkene pensioen op naam van de referentiepersoon voor, maandelijks uitbetaald door de Federale Pensioendienst. Echter, er dient opgemerkt te worden dat er geen toelichtend schrijven werd voorgelegd waaruit kan blijken hoe het pensioenbedrag dat referentiepersoon ontvangt is samengesteld, en zodoende niet kan blijken of het geheel of gedeeltelijk bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO). De dienst Vreemdelingenzaken heeft dus op basis van de rekeninguittreksels alleen en de B-Post bewijzen van de overschrijvingen onvoldoende zicht op de aard van deze inkomstenbron van de referentiepersoon om uit te maken of zij over stabiele, regelmatig en voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter van de wet.

Immers, IGO kan niet mee in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 "tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen" opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van "bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening". Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op "het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec 2020 van de RvS). Zonder een toelichtend schrijven van de FPD en op basis van hoger vermelde stukken alleen, kan niet worden uitgesloten dat het pensioen niet (deels) bestaat uit IGO.

Derhalve worden de stukken aangaande pensioen zonder deze essentiële informatie niet verder weerhouden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde artikel 40ter VW.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan voormelde vaststelling inzake de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en van "*het Unierecht*".

Het eerste middel wordt na een theoretische uiteenzetting als volgt onderbouwd:

"*4.*

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals gezegd, de echtgenoot van mevr. B. (…), van Belgische nationaliteit.

Hij vroeg de gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, en dit dus in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan §2, eerste lid, 1° en tweede lid als volgt gaan:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
[…]
De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
2° beschikt over behoorlijke huisvesting die als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en dewelke voldoet aan de wettelijk geldende criteria inzake veiligheid en hygiëne. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria waaraan het onroerend goed moet voldoen alsook de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;
3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.
[…]"

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingewet gaat dan als volgt:
"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De vreemdeling legt hiervoor bij de indiening van de aanvraag alle documenten en inlichtingen over die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling rekening met alle geldige bewijzen die in dit verband door de vreemdeling werden voorgelegd. De Koning kan bepalen welke documenten, in voorkomend geval, kunnen worden voorgelegd ter ondersteuning van de behoefteanalyse."

Verwerende partij is van oordeel dat de in casu voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen en dat er dus niet is voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging.

6.

Verzoeker legde evenwel de volgende bewijsstukken voor met betrekking tot de bestaansmiddelen waarover zijn echtgenote, de referentiepersoon, 'beschikt'.

Om te beginnen: Maandelijkse overschrijvingen van pensioen (februari, maart, april, mei, juni, juli 2025) (stuk 2)

Uit deze bankuittreksels blijft dat de referentiepersoon maandelijks een vast bedrag aan pensioen ontvangt (van zo'n 1400 euro), hetgeen dus wijst op stabiele en regelmatige middelen, hetgeen op zich ook niet wordt betwist door verwerende partij. Het gaat daarbij om stortingen op de B-post rekening én de KBC rekening van de referentiepersoon, daar waar verwerende partij énkel melding maakt van de stortingen op de B-post rekening hetgeen blijk geeft van een onvolledige studie van de voorgelegde stukken!

Evenwel stelt verwerende partij dat er uit de voorgelegde stukken niet kan worden opgemaakt hoe het pensioenbedrag precies is samengesteld en dus dat er niet kan worden uitgesloten of het geen IGO betreft. Immers, stelt verwerende partij, dient een IGO buiten beschouwing te worden gelaten.

Evenwel wordt er in de betalingsmededeling helemaal NIETS vermeld over een eventueel IGO! Bovendien had verwerende partij, in het kader van haar zorgvuldigheidsverplichting, bijkomende stukken kunnen opvragen aan verzoeker indien zij vond dat de voorgelegde documenten niet afdoende waren. Ook op de bijlage 19ter wordt hier niets over vermeld!

En indien het tóch om een IGO zou gaan, wenst verzoeker te wijzen op de volgende rechtspraak van de RvV (RvV 25 september 2018:

"Het gegeven dat de IGO wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en ontoereikende eigen bestaansmiddelen hebben, maakt niet dat deze uitkering is gelijk te stellen met een leefloon of als dusdanig is te beschouwen. In zoverre de verwerende partij stelt dat het gaat om personen boven de 65 jaar die vanwege die leeftijd niet meer terechtkunnen bij het ocmw, merkt de Raad ook op dat als dusdanig niet blijkt dat er een maximumleeftijd geldt voor steunverlening door het ocmw. In zoverre aldus wordt gedoeld op het automatische onderzoek dat de Federale Pensioendienst zal voeren of de voorwaarden voor de toekenning van de IGO zijn vervuld bij een leefloongerechtigde persoon die de leeftijd bereikt van 65 jaar, maakt dit andermaal nog niet dat de IGO als "leefloon" of "financiële maatschappelijke dienstverlening" is te beschouwen.

Het is verder op zich niet betwist dat de IGO niet valt onder de begrippen "kinderbijslagen en toeslagen", "inschakelingsuitkeringen" of "overbruggingsuitkeringen". Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat de term "kinderbijslagen en toeslagen" zeer onduidelijk is. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip "toeslagen". Het woord "toeslag" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon". Gelet op de omstandigheid dat de term "toeslagen" samen met de term "kinderbijslagen" wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van "de aanvullende gezinsbijslagen" en "de gezinsbijslagen" en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de "technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (…) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging", ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, tiende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat de motivering dat de IGO niet in rekening kan worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen enige grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het verweer van de verwerende partij in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij benadrukt dat de IGO een vorm van sociale bijstand betreft. In dit verband verwijst zij naar het bepaalde in artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake deze richtlijn. Zij betoogt ook dat gelet op de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – met name het voorkomen

dat de betreffende vreemdeling een beroep zal moeten op de sociale bijstand – een dergelijke uitkering dient te worden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De Raad benadrukt in dit verband allereerst dat de voormelde richtlijn 2003/86/EG, gelet op zijn artikel 1, tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 3.3 van deze richtlijn stelt dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Er blijkt aldus niet dat de thans voorliggende situatie onder de toepassing valt van deze richtlijn en verweerder bijgevolg dienstig hiernaar, of naar de in dit verband geldende rechtspraak van het Hof van Justitie, kan verwijzen.

Het is bovendien op zich niet betwist dat de IGO een vorm van sociale bijstand betreft. Hoewel de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd erin is gelegen "te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden" en de IGO volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 29 november 2016, nr. 236.566), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IGO niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, te meer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd."

Ook al bestaat hierover ook tegengestelde rechtspraak, is het duidelijk dat er géén vaststaande interpretatie is over het al dan niet in aanmerking nemen van een IGO. Verwerende partij had, gelet op deze wijzigende interpretaties in rechtspraak en rechtsleer én tevens als zorgvuldige overheid, dan ook niet zonder meer de voorgelegde pensioeninkomsten van de referentiepersoon buiten beschouwing mogen laten wegens VERMOEDENS dat dit misschien een IGO zou kunnen zijn, terwijl hiervan niets staat vermeld in de betalingsreferte!

Vervolgens werden de volgende inkomsten van de referentiepersoon voorgelegd:
Overschrijvingen van de Vlaamse Zorgkas 'zorgbudget ouderen' en 'zorgbudget MT' (periode maart-juni 2025).
(stuk 3)

En tot slot: overschrijvingen van familieleden (o.a. zonen). Het gaat daarbij om consequente maandelijkse ondersteuning, waarbij er in totaal maandelijks zo'n 1500 tot 2000 euro wordt gestort aan de referentiepersoon door o.a. haar zonen Deze stortingen gebeuren maandelijks en zelfs iedere maand rond dezelfde datum, waardoor dit wel degelijk kan aanzien worden als een consequente, stabiele vorm van inkomsten.
(stuk 4)
7.

Verzoeker legde dus wel degelijk voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor, die wél in aanmerking dienden te worden genomen. Ook al zou men dan vervolgens oordeel zijn dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002, diende er een behoefteanalyse te gebeuren overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Dit gebeurde niet op afdoende wijze; gewoonweg helemaal niet!

Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker en de referentiepersoon maandelijks slechts een huurprijs van 870 EUR betalen. (stuk 7)

De referentiepersoon en bij uitbreiding het gezin hebben nagenoeg amper andere kosten. De referentiepersoon betreft immers een vrouw van 74 jaar die op pensioen is en volwassen kinderen heeft met eigen jobs, gezin,… Zij wordt bovendien op maandelijkse, consequente basis ondersteund door haar zonen en familieleden. Daar deze financiële ondersteuning maandelijks gebeurt, kan dit wel degelijk beschouwd worden als stabiel en regelmatig.

Daar de referentiepersoon maandelijks met een vast bedrag via een vaste en doorlopende overschrijving wordt gesteund door haar zonen/familie, betreffen dit wel degelijk stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Financiële steun door familie valt niet onder de categorieën van inkomsten waar overeenkomstig artikel 40ter Vreemdelingenwet geen rekening dient mee te worden gehouden (zoals bv. leefloon).

Daarnaast toonde verzoeker ook aan dat het gezin verzekerd is voor medische kosten in België. Hun kosten op dat vlak worden met andere woorden gedekt. (stuk 8)

8.

Kortom, uit de bijgebrachte stukken blijkt aldus zeer duidelijk dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch zij, noch verzoeker ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.

Ál haar inkomsten dienden hiertoe in aanmerkingen te worden genomen, daar verwerende partij een behoefteanalyse diende uit te voeren op grond van artikel 42, §1 Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse blijkt evenwel dat het maandelijkse inkomen van de referentiepersoon én voldoende is om maandelijks rond te komen én voldoende is om daarnaast verzoeker financieel te kunnen ondersteunen.

Het kon dan ook niet ernstig betwist worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minstens stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van de Vreemdelingenwet.

Door op dergelijke wijze te oordelen heeft verwerende partij aldus het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel enerzijds wordt geschonden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens én de stukken correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op álle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoeker op afdoende wijze heeft bewezen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn.
Verwerende partij heeft aldus een foutieve weigeringsbeslissing genomen, die in strijd is met de hierboven genoemde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

9.

De rechtspraak hierover is trouwens duidelijk (RvV 19 maart 2025, nr. 323.598 na arrest RvSt 20 oktober 2022, nr. 254.820):

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, de inkomsten die de referentiepersoon verkrijgt door de overschrijvingen vanwege zijn andere zoon (H.M.) niet in aanmerking neemt. Het arrest van de Raad van State heeft gezag van gewijsde. De Raad kan dan ook niet anders dan oordelen dat “de aangevoerde door de referentiepersoon maandelijks ontvangen stortingen van 500 euro” in de bestreden beslissing worden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen “enkel omdat ze afkomstig zijn van de broer van de referentiepersoon”. Nochtans dient het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon, die ze ontvangt.

Waar de verweerder in de bestreden akte nog verwijst naar het arrest met nummer 240.164 van 12 december 2017 van de Raad van State, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet relevant is (RvS 20 oktober 2022, nr. 254.820). Het gaat te dezen immers niet om inkomsten van de aanvrager, maar om inkomsten die de referentiepersoon ontvangt vanwege een derde.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat een schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van de artikelen 40ter en 42, §1, van de Vreemdelingenwet van de Vreemdelingenwet is aangetoond.”

Door o.a. geen rekening te houden met de inkomsten die de referentiepersoon op consequente wijze ontvangt van familie (waardoor dat wel degelijk beschouwd dient te worden als stabiele inkomsten), baseert verwerende partij zich op een te enge én verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet (zie onder meer RvV 28 september 2017, arrest nr. 192.732; RvV 5 september 2017, arrest nr. 191.456; RvV 1 maart 2016, arrest nr.

163.345; RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163.344; RvV 5 februari 2016, arrest nr. 161.476; RvV 21 mei 2015, arrest nr. 145.913; RvV 14 juli 2014, arrest nr. 126.996).

Volgens de Vreemdelingenwet moet de referentiepersoon aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Vreemdelingenwet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen, noch ratione personae, noch ratione loci. Ook de voorbereidende werken bij de Vreemdelingenwet stellen géén vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. Beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definitief kan niet afgeleid worden dat de referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van een derde.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nog naar het gegeven dat er moet vermeden worden dat men tijdens het verblijf ten laste zou komen te vallen van de sociale bijstand. Doch ook op dit punt stelt de Raad dat de middelen – die hiertoe moeten dienen – niet persoonlijk van de echtgenoot-referentiepersoon afkomstig moeten zijn, verwijzing van rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 23 maart 2006 C-408/03, Commissie/België).

10.

Bovendien dient gewezen te worden op artikel 20 van het VWEU dat zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburger het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie onder meer HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42).

Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg of Unieburger genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, ontzeggen. Immers kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht, aangezien de weigering van de gezinshereniging ertoe kan leiden dat de Unieburger gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met dit artikel 20 VWEU, wijst de Raad ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht.

De bestaansmiddelenvereiste heeft immers tot legitiem doel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg of Unieburger in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is daarom niet proportioneel met dit doel.

De Raad concludeert dus dat zowel een letterlijke, een analoge als een Unierechtelijke interpretatie van de term 'beschikt' ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze énkel de eigen inkomsten van de referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Ook: in een arrest van 3 oktober 2019 heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingrichtlijn, géén beslissend criterium is (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X/Belgische Staat).

In de aangehaalde rechtspraak wordt dus letterlijk beslist dat het niet louter om de eigen inkomsten van de referentiepersoon moet gaan, maar inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn.

11.

Het is dus duidelijk dat verwerende partij het geheel aan voorgelegde bestaansmiddelen in aanmerking had moeten nemen!

In dat geval had verwerende partij moeten vaststellen dat er wel degelijk sprake is van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Verwerende partij heeft duidelijk haar motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet

voorbereiden en moet stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit in casu niet gebeurd.

Indien verwerende partij dan nóg van oordeel zou geweest zijn dat het geheel aan bestaansmiddelen niet voldoet, had zij een afdoende behoefteanalyse moeten doen cf. artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds werd gesteld. Daarbij hebben alle voorgelegde stukken wel degelijk een impact! Er dient bij zo'n behoefteanalyse immers te worden nagegaan welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familielid nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt op hetgeen verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift heeft aangevoerd:

"*In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht;
- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet.
- Het Unierecht.

Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte van oordeel is dat de in casu voorgelegde bestaansmiddelen niet kunnen weerhouden worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvereiste ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Ter ondersteuning van het eerste middel voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte heeft besloten dat er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen

bij de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in de zin van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de maandelijkse pensioenoverschrijvingen van de referentiepersoon.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen; (…)
De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Minister aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beantwoordt aan de gestelde bestaansmiddelenvereiste.

Ter zake werd vastgesteld dat verzoekende partij de volgende stukken heeft voorgelegd:

- Overschrijvingen van pensioen op de rekening en B-Post bewijzen van de overschrijvingen van de Federale Pensioendienst;
- Overschrijvingen van Vlaamse Zorgkas VZW van "zorgbudget ouderen" en "zorgbudget MT";
- Overschrijvingen van derden aan betrokkene.

De gemachtigde van de Minister kon echter niet anders dan vaststellen dat, rekening houdend met alle documenten die werden voorgelegd, niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

De gemachtigde motiveerde nopens de voorgelegde stavingstukken als volgt: "[…]"

Verweerder meent dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte heeft geoordeeld dat geen rekening kon worden gehouden met de pensioenoverschrijvingen.

Zij meent vooreerst dat de gemachtigde van de Minister geen rekening heeft gehouden met de stortingen op de KBC-rekening van de referentiepersoon. Uit de oplijsting van de stukken in de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk verwezen heeft naar de overschrijvingen van pensioenen op de rekening van de referentiepersoon.

Aldus kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

Verder stelt verzoekende partij dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte heeft geoordeeld dat bij de pensioenoverschrijvingen geen toelichtend schrijven blijkt waaruit kan blijken hoe het pensioenbedrag dat de referentiepersoon ontvangt, is samengesteld.

Zij meent dat de gemachtigde van de Minister had kunnen volstaan met een louter nazicht van de betalingsmededelingen.

Ook deze kritiek van verzoekende partij mist grondslag. Immers moet worden vastgesteld dat dit geen officieel document betreft waaruit de samenstelling van het pensioenbedrag lijkt. De gemachtigde van de Minister kon dan ook niet volstaan met een louter nazicht van deze betalingsmededelingen.

Verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd alwaar zij stelt dat de gemachtigde van de Minister, in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht, zelf bijkomende stukken had moeten opvagen bij verzoeker.

Het behoort immers tot de verantwoordelijkheid van de verzoeker zelf om alle nuttig en relevante elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te verkrijgen. De bewijslast ligt in deze bij de aanvrager. Zie in die zin:

"Waar verzoekster aanvoert dat de verweerder de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken en zij de verweerder verwijt nooit enige vraag tot verduidelijking gericht te hebben aan verzoekster, wijst de Raad erop dat het eerst en vooral aan de verzoekster toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging. De bewijslast in het kader van een verblijfsaanvraag ligt in de eerste plaats bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Deze verplichting kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450)." (RvV nr. 315.325 van 23 oktober 2024)

En ook:

"De Raad ziet niet in waarom verzoeker van verweerder verwacht dat hij hem zou hebben verzocht om de nodige stukken over te maken aangaande de voormelde arbeidsovereenkomst die de referentiepersoon heeft ondertekend. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen. Verzoeker heeft een verblijfaanvraag ingediend als echtgenoot van een Belgische vrouw en hij was er dus toe gehouden aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde voorwaarden om de gevraagde verblijfskaart te krijgen. Een cruciaal element vormen hierbij de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Indien de inkomenssituatie van de Belgische referentiepersoon wijzigde of op het punt stond te wijzigen, kwam het dan ook aan verzoeker toe om dit te melden aan verweerder en daarvan het bewijs te leveren. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om zulks te doen, noch dat hij niet moest weten dat hij zulks moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is alleszins niet aan verweerder om, wanneer hij op het punt staat om te beslissen, ambtshalve bij elke aanvrager na te gaan of er ondertussen nog bijkomende informatie is of stukken zijn die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van de verblijfsaanvraag. Uit niets blijkt dat verweerder op 17 augustus 2021 van oordeel moest zijn dat hij niet beschikte over voldoende informatie om de verblijfsaanvraag te beoordelen." (R.v.V. nr. 266 967 van 20.01.2022)

De kritiek van verzoekende partij mist aldus grondslag.

Verzoekende partij meent vervolgens dat, zelfs al zou het pensioenbedrag van de referentiepersoon samengesteld zijn uit IGO, dit nog niet kon leiden tot het besluit dat het pensioenbedrag niet in aanmerking kan worden genomen aangezien de rechtspraak op dit vlak niet vaststaand is.

Dienaangaande wenst de verwerende partij hoe dan ook te benadrukken dat de IGO in wezen het equivalent is van het leefloon voor 65-plussers en als dusdanig moet worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening.

Verweerder benadrukt dat de Raad van State bij arrest nr. 249.844 dd. 16.02.2021 ook reeds heeft geoordeeld dat de IGO een vorm van financiële hulp is die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken, zodat deze steun niet in rekening kan worden gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen in het kader van gezinshereniging:

"Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het

opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in het oude artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "aanvullende bijstandsstelsels". Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de verklaring van één lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst.

Er kan dan ook niet worden besloten dat de IGO ingevolge de wet van 7 juli 2011 moet worden uitgesloten van de in het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde aanvullende bijstandsstelsels.

Ingevolge de vervanging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016, bepaalt artikel 40ter, tweede lid, 1° thans dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. Het begrip "aanvullende sociale bijstand" is derhalve niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

Zoals reeds aangehaald, is de IGO een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, "in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, […] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn" en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met "alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen". Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 'tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie XIV - 38.350 - 9/10 voor ouderen' opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van "bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening". In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op "het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).

De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening.

Het aldus verworven inkomen vermag daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve met het bestreden arrest artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet geschonden door te oordelen dat de IGO niet mag worden uitgesloten als in aanmerking te nemen bestaansmiddel." (eigen markering)

Voormelde overwegingen van de Raad van State laten aan duidelijkheid niets te wensen over en dienen uiteraard ook op onderhavige zaak te worden toegepast.

Aldus was het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat uit de pensioenoverschrijvingen van de referentiepersoon onvoldoende kon worden nagegaan of dit bedrag ook mede samengesteld wordt uit het IGO.

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt heeft de gemachtigde van de Minister ook geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld dat de overschrijvingen van de Vlaamse Zorgkas en de overschrijvingen van familieleden niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Immers stelde de gemachtigde van de Minister terecht vast dat de overschrijvingen van de familieleden aan verzoeker zelf gericht waren, maar dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de Minister dan ook geen rekening gehouden met de overschrijvingen van derden aan verzoeker zelf.

Terwijl de gemachtigde van de Minister ook niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het zorgbudget een vorm van aanvullende bijstandsstelsel is, en dan ook niet in overweging genomen wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verzoekende partij betwist dit niet als dusdanig.

De verzoekende partij houdt vervolgens voor dat de gemachtigde van de Minister, overeenkomstig art. 42 Vreemdelingenwet, een individuele behoefteanalyse diende uit te voeren.

Verzoekende partij gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat zij geen enkel bestaansmiddel heeft voorgelegd waarmee de gemachtigde van de Minister rekening mee mocht houden.

De vraag naar een gebeurlijke behoefteanalyse kan zich uiteraard slechts stellen, wanneer er bestaansmiddelen worden aangetoond die in aanmerking kunnen genomen worden door de gemachtigde, zoals in de bestreden beslissing ook terecht wordt gemotiveerd.

Zie inzake:

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V.137.774 dd. 02.02.2015)

En ook:

“Bij de behoefteanalyse (artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet) wordt op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het referentiebedrag (namelijk 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 'betreffende het recht op maatschappelijke integratie' en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet) toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder.” (RvS nr. 255.940 dd. 02.03.2023)

Verweerder benadrukt nog dat het verzoeker vrijstaat, indien hij meent wel degelijk in de voorwaarden te vallen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingewet, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen ten aanzien van de referentiepersoon.

De verweerder merkt tot slot op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Beoordeling

In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker op 27 mei 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevrouw B.F., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 2 februari 2026 nam de gemachtigde van de bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.
De Raad leest in de bestreden beslissing:

"*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.*"

Artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (*B.S.* 8 augustus 2025) luidt als volgt:

"*§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.*
§ 2. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart die reeds voor de inwerkingtreding van deze wet werd afgeleverd op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter, 57/34 of 57/34/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkintreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan. Er wordt gedurende twee jaar na inwerkingtreding van deze wet op dezelfde manier afgeweken van paragraaf 1 voor wat betreft aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart afgeleverd overeenkomstig dit lid mits de aanvraag tot verlenging werd ingediend binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding van deze wet.
In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.
In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10bis, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.
De in het eerste lid bedoelde termijn van twee jaar vangt aan op de datum van inwerkingtreding van deze wet."

Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevrouw B.F., die de Belgische nationaliteit heeft, dateert van 27 mei 2025. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van verzoekers aanvraag, dit is 27 mei 2025 als volgt:

"*§ 1. (…)*
§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
2° (…);
3° (…).
De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke

integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;
3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.
(…)"

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 1° en 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals het luidde op het moment van verzoekers aanvraag, dit is 27 mei 2025: "*Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.*"

Verzoeker betoogt dat de referentiepersoon op maandelijkse, consequente basis wordt ondersteund door haar zonen en nu deze ondersteuning op maandelijkse basis gebeurt, deze als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. Verzoeker voert aan dat financiële steun door familieleden niet valt onder de categorieën van inkomsten waar overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening mee dient te worden gehouden. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en benadrukt dat de referentiepersoon volgens de Vreemdelingenwet moet aantonen dat deze 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar de Vreemdelingenwet geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen noch ratione personae noch ratione loci.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"*Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorgelegd:*
 Overschrijvingen van pensioen op de rekening en B-Post bewijzen van de overschrijvingen van de Federale Pensioendienst
 Overschrijvingen van Vlaamse Zorgkas VZW van "zorgbudget ouderen" en "zorgbudget MT"
Van derden:

Overschrijvingen van derden aan betrokkene

Er worden bewijzen van overschrijvingen van derden voorgelegd, meer bepaald van familieleden van betrokkene en referentiepersoon. Echter er kan met deze bewijzen geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023)."

En

"*De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.*"

De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden, hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt (B.15.2). Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019, par. 37-40) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM (B.17.).

Nu het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 38/2026 uitdrukkelijk verwijst naar de interpretatie van de bestaansmiddelen zoals die blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 (C-302/18), met name *"dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene"* (par. 40) dient vastgesteld dat ook inkomsten die afkomstig zijn van een derde en die voldoen aan de vereiste van stabiliteit, regelmaat en toereikendheid niet buiten beschouwing kunnen gelaten worden.

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met het overgemaakte geld aan de Belgische referentiepersoon door derden omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

In de bestreden beslissing onderbouwt verweerder zijn standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State maar gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam is deze verwijzing niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker toont bijgevolg een schending aan van de artikelen 40ter, § 2 en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota met opmerkingen vermag hierover niet anders te doen oordelen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU